

Casos en xarxa

Cas 38: Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures

Artur Parcerisa Aran

EMA i TRANS.EDU

Juny 2017

Cas 38: Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures

Artur Parcerisa Aran (Facultat d'Educació)

EMA i TRANS.EDU

Universitat de Barcelona

Juny 2017

Aquesta obra és subjecta a la llicència de Creative Commons Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 3.0 Espanya. Podeu accedir, copiar i distribuir lliure i públicament el cas sempre que n'especifiqueu l'autor (EMA-Entorns i Materials per a l'Aprenentatge/TRANS.EDU- Grup transversal d'innovació docent sobre Aprenentatge autònom), la web que la publica (www.ub.edu/casosenxarxa/inici/) i la referència del dipòsit digital <http://hdl.handle.net/2445/112845>; no en feu un ús comercial, i no en feu obres derivades.

Índex

1. Presentació	4
2. Cas 38: Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures	5
2.1. Narració del cas	5
2.2. Questions per a reflexionar	8
2.3. Fitxa de l'experiència	8
3. Justificació del projecte	9
4. Casos d'Educació Superior publicats (fins juny 2017)	13

1. Presentació

El cas en xarxa “Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures”, forma part del [Repositori col·laboratiu de casos reals en l'àmbit educatiu](#), i ha estat elaborat en el marc del projecte de recerca i d'innovació educativa *Casos en xarxa per a la formació: estudi empíric, creació d'un dipòsit digital i identificació de bones pràctiques en el seu ús* (REDICE 14-1478).

Portat a terme pel grup de recerca [EMA](#)¹ (Entorns i Materials per a l'Aprenentatge) i pel grup d'innovació docent [TRANS.EDU](#)² (Grup transversal d'innovació docent sobre Aprenentatge autònom), de la Universitat de Barcelona, recull l'experiència i l'interès d'ambdós dos grups al voltant dels casos com a estratègia metodològica i per a l'avaluació.

El projecte proporciona casos per a la formació de professorat i casos per a la formació d'estudiants universitaris de l'àmbit d'educació amb orientacions didàctiques pel seu ús com a recurs formatiu que admeten possibilitats diverses. Els *casos* són accessibles en un entorn virtual, constituint un dipòsit al qual recórrer per obtenir un recurs basat en la pràctica.

La metodologia utilitzada per a l'elaboració dels casos està fonamentada en la construcció de casos reals a partir del mètode narratiu. Els casos han estat proporcionats per professorat i altres professionals relacionats amb l'educació i extrets de la pràctica real. Cada cas disposa dels següents components: una narració del cas, un guió orientatiu per a la seva anàlisi i una sèrie d'elements identificadors per facilitar-ne l'accés mitjançant l'entorn virtual.

Un dels resultats més destacables del projecte ha estat la identificació de bones pràctiques en el treball didàctic mitjançant casos a l'educació superior. Un exemple és el cas que es presenta a continuació “Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures”, que recull una situació educativa a una assignatura de l'ensenyament d'Educació Social.

La valoració final del projecte ens ha reforçat en la pertinença de l'estudi de casos com estratègia formativa, el que ens ha indicat la necessitat de seguir proporcionant pautes i orientacions per treballar amb aquesta estratègia a la Universitat.

¹ L'equip del projecte Casos en xarxa del Grup de recerca EMA està format per: Rosa Borràs Medina, Jazmín Bustamante Vera, Anna Forés Miravalles, Núria Giné Freixes, Artur Parcerisa Aran, Begoña Piqué Simón, Ivonne Ponce Naranjo, Joan Ramírez Serrano i Cristina Zhang Yu.

² El Grup d'Innovació Docent TRANS.EDU està format per professorat de la Universitat de Barcelona: Ernest Abadal Falgueras, Montserrat Busquets Abio, Victòria Girona Brumos, Rosa Nonell Torres, Jordi Ortín Rull, Artur Parcerisa Aran, Max Turull Rubinat i Antoni Vallès Segales.

2. Cas 38: Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures

2.1. Narració del cas

Presentació

Aquest cas descriu un treball conjunt per a dues assignatures que té continuïtat en dues assignatures més del següent semestre. El treball consisteix en realitzar un diagnòstic socioeducatiu en grup col·laboratiu, amb tutories de seguiment, un informe de procés i la presentació final.

Paraules clau

Interdisciplinarietat, Equip docent, Grup col·laboratiu, Tutoria

Context

L'experiència es desenvolupa des de fa alguns cursos a l'ensenyament d'Educació Social de la Facultat d'Educació en el tercer semestre del grau amb grups-classe d'aproximadament 60-65 estudiants. Es tracta de la realització d'un treball en petit grup al llarg del semestre conjuntament per a dues assignatures impartides per dos departaments de la Facultat. Les conclusions d'aquest treball serviran a l'estudiantat per dissenyar projectes en el següent semestre en un altre treball conjunt per a dues assignatures més. L'experiència, per tant, suposa la coordinació de quatre assignatures obligatòries, de 6 crèdits i 4 hores setmanals cadascuna (classes de 2 hores).

Aquest treball conjunt té un valor del 40% sobre el total de la qualificació, per a cadascuna de les assignatures implicades. Pel que fa a l'assignatura que imparteixo, les altres evidències d'avaluació són l'anàlisi d'un cas (30% de la qualificació) i una prova de coneixements (també un 30% de la qualificació). Mitjançant aquest treball es pretenen desenvolupar les competències transversals de treball en equip i de capacitat comunicativa, així com les competències específiques d'identificar i valorar les necessitats i els interessos dels subjectes de l'educació social, i d'analitzar, avaluar i investigar els contextos socials, culturals i educatius.

Plantejament de la situació

En l'assignatura que imparteixo es pretén que els estudiants realitzin el diagnòstic socioeducatiu d'una institució, estudiant el seu context i les característiques institucionals i portant a terme una anàlisi de necessitats i potencialitats socioeducatives. Les conclusions del diagnòstic seran el punt de partida per dissenyar projectes d'intervenció socioeducativa en una assignatura del semestre següent.

Des de fa alguns anys, aquesta tasca la realitzen conjuntament per a dues assignatures. Aquesta opció pretén donar resposta a les següents problemàtiques:

- Excés de treballs d'avaluació
- Visions parcials i no sistèmiques sobre la realitat per part de l'estudiantat
- Dificultat d'entendre la necessitat d'un projecte d'institució quan la pròpia universitat no té projectes d'aquest tipus i no mostra treball conjunt entre les diferents assignatures.

Per altra part, el treball s'ha de realitzar en grup col·laboratiu mirant de respondre d'aquesta manera a les dificultats que tenen els i les estudiants per treballar d'aquesta manera.

Desenvolupament de l'experiència

Curs rere curs l'experiència s'ha anat enfortint, gràcies a l'intercanvi i al contrast entre el diferent professorat implicat i a l'anàlisi de com ha funcionat en cada curs. L'experiència comença el segon dia de classe amb una presentació conjunta del projecte formatiu compartit per part de tot el professorat del grup-classe implicat. En aquesta presentació s'exposa la justificació del projecte i els principis en que es fonamenta, l'aportació de cadascuna de les quatre assignatures i com es concreta el projecte. Després d'aquesta presentació que sol durar una mitja hora, el professorat del primer semestre presenta les pautes del treball a realitzar en aquest semestre.

El treball consisteix en la realització i presentació oral i escrita d'un diagnòstic socioeducatiu que inclogui les anàlisis i reflexions conceptuals i teòriques que pertorquin. Aquest treball s'ha de realitzar i presentar en petit grup de 5 components (acceptem alguns grups de 4 i de 6).

El funcionament dels grups s'entén com a col·laboratiu. En aquest tipus de grups els objectius dels participants estan íntimament lligats, de tal manera que ningú pot arribar als seus objectius si els altres components del grup no hi arriben. Es tracta que el grup assoleixi uns objectius compartits, en aquest cas realitzar el diagnòstic socioeducatiu. Per tant, s'avaluarà la tasca del grup com a tal, no pas la de cada persona en particular. El repte de cada component és col·laborar i aconseguir que el grup funcioni bé i faci la seva feina. En els grups col·laboratius són els estudiants els que dissenyen l'estructura de les interaccions i mantenen el control sobre les diferents decisions que repercuteixen en el seu aprenentatge.

Aquesta concepció de treball en grup sovint xoca amb els hàbits que han anat adquirint els estudiants quan treballen en grup i, per tant, és molt important desenvolupar a l'aula aquest concepte de grup i assegurar que queda clara la seva importància per aprendre realment a cooperar amb els altres en la realització de tasques complexes. Entre altres

activitats, a la classe es demana que els grups analitzin els seus punts forts i febles, tant interns del propi grup com del context, i que elaborin propostes per a millorar les febleses i aprofitar les potencialitats. Així mateix, a classe es treballa sobre els diferents rols que poden desenvolupar les persones en un grup, tant rols que faciliten la tasca a realitzar, rols que faciliten el manteniment del grup com rols individuals que dificulten la feina o la cohesió grupal.

Un cop formats lliurement els grups, cadascun d'ells cerca un centre o institució on fer el diagnòstic. Una vegada posats en contacte amb el centre i establert un acord de col·laboració, es dissenya i posa en marxa un procés d'anàlisi del context, de la institució i, posteriorment, de les necessitats i potencialitats socioeducatives. Al cap d'uns dies, el professorat penja al campus virtual una llista de control o checklist per orientar els grups, com informació complementària de les pautes inicials del treball a realitzar.

Passats uns dies des de l'inici d'aquesta activitat, es posa en marxa un calendari de tutories que es realitzen alguns dies en la primera o darrera mitja hora de classe, mentre els altres grups poden aprofitar per avançar la seva feina. Cada tutoria reuneix tres grups i el professor de l'assignatura, amb la intenció que es faciliti l'intercanvi entre els propis grups. El calendari de tutories en preveu unes amb el professor d'una de les assignatures i altres amb el professor de l'altra assignatura.

A mig semestre, cada grup ha de lliurar un informe de seguiment del treball als dos professors. Al cap d'aproximadament una setmana, es dediquen les sessions de classe de les dues assignatures a tutories de retorn de l'informe, grup per grup. Aquestes tutories les fan conjuntament els dos professors.

Al final del semestre, els grups han de presentar el diagnòstic realitzat al conjunt de la classe (15 minuts per grup) i, pocs dies després, lliurar-lo al professorat.

L'avaluació la fa cada professor prenent com a referència els indicadors d'avaluació inclosos en la pauta del treball. Aquests indicadors fan referència al procés de realització del treball, a la presentació oral, als aspectes formals de la presentació escrita, als components d'aquesta i al seu contingut (coherència i aportacions complementàries). Cada professor avalua focalitzant l'atenció en aquells aspectes més directament relacionats amb els continguts de cada assignatura i cada professor qualifica el treball, una vegada feta una reunió entre els dos professors per contrastar les seves avaluacions.

Desenllaç

El treball conjunt per a dues assignatures (i la seva continuïtat en el semestre següent) és valorat per la majoria d'estudiants com a coherent i com a font d'aprenentatge, tot i les dificultats (o potser gràcies a elles) que han hagut d'anar superant durant la seva

realització. Des del punt de vista del professorat en fem també una valoració molt positiva i constatem que la coordinació és cada curs millor, a mesura que anem compartint l'experiència.

2.2. Qüestions per a reflexionar

- 1) En l'assignatura que imparteixo es pretén que els estudiants realitzin el diagnòstic socioeducatiu d'una institució, estudiant el seu context i les característiques institucionals i portant a terme una anàlisi de necessitats i potencialitats socioeducatives. Les conclusions del diagnòstic seran el punt de partida per dissenyar projectes d'intervenció socioeducativa en una assignatura del semestre següent.
- 2) Des de fa alguns anys, aquesta tasca la realitzen conjuntament per a dues assignatures. Aquesta opció pretén donar resposta a les següents problemàtiques:
 - a) excés de treballs d'avaluació
 - b) visions parcials i no sistèmiques sobre la realitat per part de l'estudiantat
 - c) dificultat d'entendre la necessitat d'un projecte d'institució quan la pròpia universitat no té projectes d'aquest tipus i no mostra treball conjunt entre les diferents assignatures.
- 3) Per altra part, el treball s'ha de realitzar en grup col·laboratiu mirant de respondre d'aquesta manera a les dificultats que tenen els i les estudiants per treballar d'aquesta manera.

2.3. Fitxa de l'experiència

CONTEXT	NIVELL EDUCATIU	ÀMBIT	ACCIÓ
Treball conjunt de dues assignatures obligatòries en l'ensenyament d'educació social. Grup-classe d'uns 60 estudiants.	Superior	Aula	Metodologia
PARTICIPANTS			
Estudiants del grup-classe, Professorat de quatre assignatures			
DESENVOLUPAMENT DEL CAS			
<ul style="list-style-type: none"> - Plantejament d'un treball conjunt de dues assignatures que tindrà continuïtat el semestre següent en dues assignatures més - Constitució de grups col·laboratius, disseny de la tasca i realització: estudi i diagnòstic 			

d'una institució socioeducativa – Suport tutorial en sessions de tres grups – Informe de seguiment i devolució conjunta per part dels dos professors – Presentació oral del treball a la classe i presentació del treball escrit al professorat
--

TEMPS

Un semestre

3. Justificació del projecte

El projecte *Casos en xarxa per a la formació: estudi empíric, creació d'un dipòsit digital i identificació de bones pràctiques en el seu ús*, neix de la consideració de l'estudi de casos com una estratègia especialment adient, d'una banda, per a la formació competencial d'estudiants universitaris i, per l'altre costat, per a la formació continuada del professorat.

Els precedents d'aquest projecte són els treballs realitzats pels dos grups que s'uneixen en aquest proposta (membres de l'EMA i TRANS.EDU).

Els membres del grup de recerca EMA fa anys va participar en dos projectes subvencionats pel programa E-learning i el programa Minerva de la Comunitat Europea. En aquells projectes es va tractar del desenvolupament d'un entorn d'aprenentatge en línia per a la formació inicial i continuada de professionals en els àmbits de l'educació social i del treball social. Tot i que l'àmbit d'acció en aquests moments és un altre, l'interès per recercar i innovar al voltant de la metodologia de casos per a la formació i la seva assequibilitat a la xarxa, va néixer a partir de la participació en els projectes europeus esmentats. Posteriorment, l'any 1997, des del grup EMA es va realitzar un altre projecte, aquesta vegada sobre casos per a l'educació secundària.

Per la seva part, el grup TRANS.EDU, ha treballat (PID 2009, PID 2010 i MQD 2010) sobre la innovació en avaluació continuada i darrerament ha publicat un llibre de casos de bones pràctiques sobre avaluació continuada.

Així doncs, en aquest projecte abordem un treball més ampli que, recollint l'experiència dels projectes anteriors, elabori i estudiï l'ús de casos per a la formació d'estudiants de l'àmbit d'educació i elabori casos per a la formació de professorat universitari d'àrees diverses.

La principal dificultat però per treballar a partir de casos és disposar d'un ventall de situacions reals que siguin adients pels objectius d'aprenentatge que es pretenen assolir. Per respondre a aquesta necessitat, una de les finalitats del projecte ha estat elaborar casos, a partir de la reconstrucció didàctica de casos reals, i introduir-los en un dipòsit digital d'accés obert per a servir de suport a la formació d'estudiants i de professorat universitari.

L'elaboració didàctica d'aquests casos parteix d'una visió inclusora de l'educació, d'una concepció socioconstructivista del procés d'aprenentatge, d'una mirada de la realitat des de la complexitat i -tot i que l'ús formatiu dels casos elaborats és possible en contextos i des de perspectives formatives diferents- de l'anàlisi de la pràctica com a metodologia privilegiada per a la formació inicial i continua. Des d'aquesta perspectiva és des de la qual s'identifiquen bones pràctiques en l'ús dels casos per a la formació.

Una segona finalitat del projecte ha estat investigar sobre l'ús dels casos com a estratègia formativa. Oferir la possibilitat de construir coneixements a partir de l'anàlisi de situacions o casos reals, afavoreix la presa de decisions reflexives i l'actitud crítica envers l'exercici professional, i dota de major autonomia i creativitat en l'enfrontament de situacions problemàtiques.

En aquest sentit, els objectius del projecte tenen a veure amb temàtiques relacionades amb la docència universitària i la qualitat docent:

- Potenciar i desenvolupar l'estratègia de l'estudi de casos com a recurs per a establir ponts entre l'ensenyament universitari i l'exercici professional en el món laboral, tot relacionant teoria i pràctica.
- La creació i incorporació d'un entorn digital que aglutini diferents casos i que constitueixi un dipòsit de dades i recursos formatius organitzat.
- La difusió i contrast de l'ús de casos en la formació universitària, a través de la creació d'una xarxa multidisciplinària de recerca sobre l'ensenyament universitari, que permeti la identificació de bones pràctiques.

Fonamentació teòrica

L'origen de l'estudi de casos com estratègia didàctica s'origina a finals del segle XIX (Martínez Sánchez, 1995: 19) a la Universitat d'Harvard. Des deleshores ha estat una estratègia especialment desenvolupada en els camps del Dret, la Medicina, l'Organització d'Empreses i les Ciències Polítiques.

Un cas, com estratègia per a l'ensenyament - aprenentatge, pot entendre's de diferents maneres (Giné, Parcerisa y Piqué, 2011), com per exemple la tipologia de casos que descriuen situacions en les que es pretén aplicar principis i normes legals.

Com a tipologia més generalitzada trobem els casos que plantegen un problema i els casos que descriuen una situació. Els primers solen anomenar-se situacions problema o incidents crítics. En aquest tipus de casos el que es pretén principalment és que l'estudiant practiqui la presa de decisions, per a resoldre una problemàtica.

Des del punt de vista didàctic, els incidents crítics han tingut un desenvolupament especialment interessant en la metodologia ABP (aprenentatge basat en problemes) o

PBL (*problem based learning*). Aquesta metodologia es va iniciar a la dècada de 1960, destacant la Facultat de Medicina de la Universitat de McMaster (Canadà) com una de les pioneres en la seva aplicació. En la dècada següent va entrar amb força en les universitats europees essent la Universitat de Maastrich (Holanda) una de les pioneres, que compta, en l'actualitat, amb una dilatada trajectòria en aquest mètode de formació.

Els casos com estratègia didàctica poden ajustar-se a la metodologia ABP però també poden utilitzar-se amb altres metodologies.

En aquest projecte optem per una altra tipologia de casos: la descripció d'una situació real. Com a descripció d'una situació, l'estudi de casos s'entén com una estratègia didàctica consistent en presentar una situació contextualitzada per tal que l'estudiant l'analitzi. Estudiar un cas és analitzar un exemple en acció. El cas presenta una situació, basada en fets reals, que es descriu de forma clara, oferint aquelles informacions que poden resultar rellevants, tals com dades, opinions, situacions, context, etc. amb la finalitat de facilitar l'anàlisi. Entre aquests casos es troben el que es denomina bones pràctiques.

L'estudi de casos pretén ajudar a la integració dels aprenentatges factuais, conceptuals, procedimentals i actitudinals per afrontar situacions específiques i singulars pròpies de la pràctica professional. Es tracta doncs d'una metodologia especialment adient pel desenvolupament de competències.

Entenem una competència com l'aptitud o la capacitat de mobilitzar de forma ràpida i pertinent una sèrie de recursos o sabers (coneixements, habilitats, actituds) per afrontar eficientment determinades situacions. Per ajudar a desenvolupar competències cal cercar estratègies i treballar amb famílies de situacions que facilitin l'aprenentatge de continguts i recursos adients per ser competent i, a la vegada, que ajudin a practicar la seva mobilització integradora en contextos el més semblants possible als de les pràctiques professionals.

El treball didàctic a partir de casos permet la relació de qui s'està formant amb la situació, problema o cas que ha de resoldre i per treballar el cas necessàriament ha de conèixer i aplicar tot un conjunt d'informacions i de coneixements no només conceptuals, sinó també procedimentals i actitudinals, tant teòrics com pràctics.

L'estudi de casos ajuda a desenvolupar la dialèctica entre teoria i pràctica, en el sentit que donen Carr y Kemmis (1988: 126) a aquesta relació quan assenyalen que “todas las teorías son producto de alguna práctica, a su vez toda actividad práctica recibe orientación de alguna teoría” i, en conseqüència, “las creencias simétricas de que todo lo ‘teórico’ es no práctico y todo lo ‘práctico’ es no teórico son, por tanto, completamente erróneas”.

Al fer servir aquesta metodologia es realitza un procés d'aprenentatge que acostuma a ser cíclic, és a dir, hi ha una constant anada i tornada de la realitat a la informació i,

d'aquesta, novament a la realitat, una vegada s'ha integrat, relacionat, valorat i co-construït. Procedint d'aquesta manera, no només s'adquireix coneixement significatiu, sinó que també el saber sobre la pràctica s'amplia, com també ho fa la comprensió de la situació o cas a treballar.

És obvi que des d'aquesta concepció, el paper i la funció de l'estudiant canvia, però també podem afirmar que el paper o funció del professorat és molt diferent al que acostuma a donar-se des d'un enfocament tradicional. El professorat passa de ser el centre de transmissió de la informació, a ser-ne el facilitador. Mitjançant l'avaluació formativa i formadora, ofereix orientació i assessorament per ajudar als i les estudiants a ajustar el procés d'aprenentatge a la consecució de les finalitats prefixades.

Els models i formes d'ús d'aquesta metodologia són variats i poden respondre a finalitats diferents (Savin, 2001):

- Desenvolupament de *competències epistemològiques*: sota aquest enfocament, el contingut dels casos són bàsicament proporcionats perquè els estudiants apliquin un coneixement específic per a la resolució del cas.
- Desenvolupament de competències adreçades a l'*acció professional*: és molt important que els casos sobre els quals es treballi continguin informació sobre les habilitats i destreses professionals ja que es tracta d'emfasitzar les accions i presa de decisions amb les quals els i les estudiants s'haurien d'enfrontar en la pràctica professional. En moltes ocasions, s'analitzen “bones pràctiques” com a casos d'estudi.
- Desenvolupament de la *comprensió interdisciplinar*: l'objectiu fonamental és mostrar casos que no puguin ser resolts amb el coneixement adquirit en una única disciplina sinó que facilitin un punt de vista complex i interdisciplinar.
- Desenvolupament de la *capacitat crítica*: es tracten casos oberts que poden ser resolts i analitzats des de perspectives diferents.

Aquests enfocaments no són excloents ja que en moltes ocasions es poden combinar finalitats diferents i així és precisament com ens ho plantegem en aquest projecte.

Quan es tracta de treballar en l'estudi de casos com a estratègia formativa, el problema fonamental, com assenyalen diversos autors (Evensen, 2000; Savin 2001), és elaborar i generar bons casos. I, aquest tema, és especialment important en algunes àrees on escasseja aquest tipus de materials. Precisament aquí se situa una part del nostre treball ja que amb el projecte que presentem es pretén el desenvolupament de casos, així com la seva configuració didàctica per al seu aprofitament formatiu.

En aquesta recerca partim d'una concepció socioconstructivista de l'aprenentatge. L'estudi de casos ens sembla molt coherent amb aquesta perspectiva. El socioconstructivisme (Jonnaert y Van der Borght, 1999) entén que l'aprenentatge és el resultat de tres dimensions indissociables: social (l'aprenentatge es construeix en

interacció amb els altres), constructivista (s'aprèn a partir dels coneixements previs, de les capacitats i dels estils cognitius de cadascú), i interactiva (s'aprèn utilitzant els sabers en determinades situacions, per a resoldre una tasca). L'estudi de casos afavoreix les dimensions socials, constructivista i interactiva.

Referències bibliogràfiques:

Carr, W; Kemmis, S. (1988) *Teoría crítica de la enseñanza*. Barcelona: Martínez Roca.

Evensen, D; Hmelo, C (2000). *Problem based learning. A research perspective on learning interactions*. New Jersey: LEA.

Giné, N.; Parcerisa, A.; Piqué, B. (2011). "Aprender mediante el estudio de casos". *Eufonía*, 51, 45-51.

Jonnaert, PH; Van Der Borght, C. (1999) *Créer des conditions d'apprentissage. Un cadre de référence socioconstructiviste pour une formation didactique des enseignants*. Bruxelles: De Boeck.

Martínez Sánchez, A. (1995) "El estudio de casos como estrategia didáctica para la formación de los profesionales de la acción social". Martínez Sánchez, A.; Musitu, G. *El estudio de casos*. Madrid: Narcea, 15-35.

Savin - Baden, M. (2001). *Problem-based learning in Higher education: untold stories*. Cambridge: Open University Press.

4. Casos d'Educació Superior publicats (fins juny 2017)

- Cas 31. Provocar la lectura en una assignatura de primer curs de grau a partir de lectures d'especialitat. Max Turull Rubinat (Facultat de Dret)
- Cas 32. Modificació dels conceptes erronis de l'estudiantat previs a l'inici de l'adquisició de nous aprenentatges. Antoni Vallès Segales (Facultat de Medicina i Ciències de la Salut)
- Cas 33. Grau de responsabilitat respecte del propi aprenentatge. Begoña Piqué Simón (Facultat d'Educació)
- Cas 34. El dibuix a l'aula presencial com a estratègia per a entendre la tridimensionalitat. Begonya Torres Gallardo (Facultat de Medicina i Ciències de la Salut)
- Cas 35. Integració d'avaluació acreditativa continuada amb activitats d'aprenentatge tutoritzades. Carles Benedí González, Joan Simon Pallise, Cèsar

Blanché Verges, Maria Bosch Daniel, Ana M. Rovira López (Facultat de Farmàcia i Ciències de l'Alimentació)

- Cas 36. Aplicació de coneixements teòrics mitjançant un estudi de cas. Xavier Fageda Sanjuan (Facultat d'Economia i Empresa)
- Cas 37. Qüestionaris en línia previs a les pràctiques de laboratori. Jordi Ortín Rull, Eduard Vives Santa-Eulalia (Facultat de Física)
- Cas 38. Treball en grup col·laboratiu conjunt per a diverses assignatures. Artur Parcerisa Aran (Facultat d'Educació)
- Cas 39. Nova estratègia de treball col·laboratiu. Marina Solé Català (Facultat de Dret)
- Cas 40. Avaluació continuada en sessions de pràctiques pre-clíniques. Joan Lluch Fruns (Facultat de Medicina i Ciències de la Salut)
- Cas 41. Implicació de l'alumne en l'avaluació continuada dels aprenentatges pràctics. Baldiri Prats Climent (Facultat de Medicina i Ciències de la Salut)
- Cas 45. Cas pràctic com a fil conductor per a una assignatura instrumental. Jose M. Campanera Alsina, Jordi Borrell Hernández, Marisa Garcia López, Victòria Girona Brumos, Montserrat Muñoz Juncosa, Josefina Prat Aixela (Facultat de Farmàcia i Ciències de l'Alimentació)